

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐ ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๖๕๘-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ ฉบับประจำวันที ๑๒ เดือนกันยายน พ.ศ.๒๕๕๖ หน้า ๑๖ มูลค่าข่าว ๓๙๒,๙๕๐.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

เปิดใจ'คนบ้า'ศศิน เฉลิมลาภ เดินเท้า 388กม. ค้าน'แม่วงก์'

สิงคม-ชุมชน

คนบ้า 'ศศิน เฉลิมลาภ'
เดินเท้า 388 กม.
ค้าน'แม่วงก์' 15

สัมภาษณ์พิเศษ

• จันทรจิรา พงษ์ราย

“ขอให้อาจารย์ผู้ดูแลของพี่สับสนและความสับสนของพี่สับสนช่วยคลายใจให้คนสนับสนุนเดินเท้า” เปิดใจ

ศศิน เฉลิมลาภ เลขาธิการมูลนิธิสืบนาคะเสถียร บอกคำขอเมื่อช่วงใกล้รุ่งของวันที่ 10 ก.ย. ที่ผ่านมาก ต่อหน้าศาลเจ้าแม่เหวรา หลังจากเขาประกาศว่าตัวเองเป็น “คนบ้า” จะใช้ “สองขา” เดินทางจากหน่วยพิทักษ์ป่าแม่เหวรา อุทยานแห่งชาติแม่วงก์ จังหวัดนครสวรรค์ ถึงหอศิลป์กรุงเทพมหานคร รวมระยะทางร่วม 400 กิโลเมตร ภายในระยะเวลา 13 วัน

เพื่อประท้วงการทำงานของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สน.) ที่ไร้ประสิทธิภาพในการพิจารณารายงานวิเคราะห์ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ (อีเอชไอเอ) โครงการเดินเท้าแม่วงก์ อย่างไม่ฟังเสียงและข้อมูลวิชาการที่เขาเก็บเครือข่ายอนุรักษ์มาใช้

สมองมากเกือบ 2 ปี ช้าเหลือให้เห็นถึงจุดอ่อนจากรายงานที่ยังบกพร่องของกรมชลประทาน “กรุงเทพธุรกิจ” มีโอกาสเกาะติดการเดินทางของศศิน และตัวแทนเครือข่ายทั้ง 28 องค์กร พร้อมเยาวชนจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) และมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ระหว่างวันที่ 10-11 ก.ย. จากหน่วยพิทักษ์ป่าแม่เหวรา-แก่งเกาะใหญ่-ดิ่งสูง-เขานกเขิน-วังชุมพร-ศาลเจ้าไต่ถ่อ-อ.ลาดยาว จ.นครสวรรค์ ระยะทางกว่า 50 กิโลเมตร ที่ถูก

ขานนามว่า “เซตอันตราย” เนื่องจากเป็นเขตพื้นที่สนับสนุนก่อสร้างเขื่อนแม่วงก์

● ทำไม่ถึงเลือกวิธี “เดินเท้า” ประท้วง

“ผมยอมรับว่าผมหมดแรงที่จะทำข้อมูลวิชาการ เพราะเราวิ่งกันเคลื่อนไหวมา 2 ปี ทั้งการนำเสนอข้อมูลขึ้นไปทุกที่ ทุกหน่วยงาน การเคลื่อนไหวคัดค้าน ทำหนังสือสาธารณะ “ทำไม่! ต้องค้านเขื่อนแม่วงก์” ผมใช้สมองมาเยอะแล้ว หากจะเลือกวิธีอดข้าวประท้วง หรือใช้ความรุนแรงก็ไม่ใช่วิธีทางของผม เหลือวิธีเดียวก็คือ “ใช้เท้า” ประท้วง

ผมยอมรับว่า ผมไม่เคยทำแบบนี้มาก่อน มันอาจจะตายระหว่างทางก็ได้ เพราะมันต้องแลกด้วยชีวิต เพราะเราต้องเดินทางกันด้วยระยะทางถึง 388 กิโลเมตร และตอนนี้ผมอายุ 45 แล้ว แต่ก็ไม่ได้หิวอะไรเลย ผมก็จะเดิน

ผมจึงยอมไม่ได้ที่ 23 ปีนี้ ประเทศไทย จะกลับมา สร้างเขื่อน สร้างถนนในป่า โดยมีสผ.เป็น คนเปิดทางให้ > ศศิน เฉลิมลาภ

วันละ 20-30 กิโลเมตรต่อวัน เดินหนทางราบ น่าจะไหว เพราะผมเดินป่าภูเขาวันละ 20-30 กิโลเมตรเป็นเรื่องปกติ แต่วันแรก 3-4 ปีแล้ว ร่างกายก็โรย แต่เชื่อว่าเดิน 2-3 วันก็คงจะเข้าที่

● เป้าหมายการเดินเท้าครั้งนี้

การประท้วงไม่ได้บอกกับชาวบ้านว่า เขื่อนไม่ดี หรือรายงานอีเอชไอเอโครงการเขื่อนแม่วงก์ไม่ดีอย่างไร แต่จะใช้ตัวเองเรียกร้องต่อสาธารณชนว่ามีคนที่ตั้งใจจริง หรือผมเรียกตัวเองว่า “คนบ้า” และถ้าไม่ยึดถือจริงๆ คงจะไม่ออกมาทำแบบนี้ แล้วให้หาข้อมูลตัวเอง เพราะเราไม่มียุทธศาสตร์ที่จะแจกใบปลิวโจมตี แต่หากชาวบ้านขอข้อมูลเราก็มีให้ ซึ่งหวังว่าการเดินเท้าด้วยระยะทาง 388 กิโลเมตร จะช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ของสาธารณชนว่าทำไมมูลนิธิสืบนาคะเสถียรถึงคัดค้านรายงานอีเอชไอเอเขื่อนแม่วงก์ เราไม่ต้องการยึดยึดข้อมูลที่มีอยู่ แต่ให้เขาพิจารณาตัดสินจากสิ่งที่รับรู้รับฟังจากหลายๆ สื่อ

● ความคาดหวังต่อ 13 วันที่เดินทาง

“ต้องให้ฟ้าดินช่วย” เราทำได้เท่านี้ เรามีเครื่องมือต่างๆ คือ ประสานแนวร่วม เครือข่ายผ่านโซเชียลมีเดีย สื่อมวลชน โดยใช้แค่

ผมประท้วง สผ. เพราะฉะนั้นไม่ต้องกังวลว่าเราจะมาก่อความใคร่

นับถอยหลังในวันที่ 22 ก.ย. นี้ คณะของศศิน และเครือข่ายเดินเท้าจากป่าสู่เมืองคงมีคำถาม และคำตอบมาฝากกับสาธารณชนต่อกรณีรายงานสิ่งแวดล้อมเขียนแมงกิ้งถึงตอนนั้น...คงต้องดูท่าที่จากรัฐบาล

สมาร์ทโฟนบอกถึงการเดินทางเป็นระยะๆ และเชื่อว่าจะกระตุ้นให้คนออกมาแสดงออกกับพวกเรา โดยเฉพาะระยะเวลาอีก 20 วันของเดือนก.ย. นี้ ทิ้งไว้รัฐบาล นักการเมือง ทั้งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (ทส.) จะเห็นว่าถ้าอนุมัติทำโครงการแมงกิ้งแล้วจะสูญเสียทรัพยากรที่ดีของป่าผืนนี้ไป กระตุ้นให้หยิบเรื่องนี้มาทบทวน

● **เหตุผลหลักของการเดินประท้วง**

ประท้วงการทำงานของ สผ. ประท้วงมาตรฐานการทำงานที่ตกต่ำของเขาที่มีกลไกมาตั้งแต่นายปลอดประสพ สุรัสวดี รองนายกรัฐมนตรี และประธานคณะกรรมการบริหารจัดการน้ำและอุทกภัย (กบอ.) เปลี่ยนตัวเลขาธิการ สผ. จากนายวิชาญ สิมาลายามาเป็น นายสันติ บุญประคับ และเปลี่ยนประธานคณะกรรมการผู้ชำนาญการพิจารณาด้านแหล่งน้ำ (คชก.) จาก นายสันต สมชีวิตามาเป็นนายสันติ รวมทั้งเปลี่ยนโครงสร้างนักวิชาการที่ทำงานตรงไปตรงมาออก เหล่านี้คือเรื่องใหญ่

“หากยังทำกันในระบบแบบนี้ ต่อไปการผ่านรายงานอีเอชไอเอ ของเขื่อนแห่งอื่นๆ ในระดับโครงการที่เขื่อนแมงกิ้งอยู่กลางป่า ยังผ่านได้ง่าย ก็เกิดโครงการพัฒนาทั้งถนนตัดป่า และเขื่อนแห่งอื่นๆ ตามมา ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นมาในรอบ 23 ปีที่คุ้งสิบ นาคเสถียร เสียชีวิตไป ผมจึงยอมไม่ได้ที่ 23 ปีนี้ประเทศไทยจะกลับมามีเขื่อนสร้างถนนในป่า โดยมี สผ. เป็นคนเปิดทางให้ ผมสู้เพื่อระบบการตรวจสอบสิ่งแวดล้อมของไทย”

● **ทำไมต้องปกป้องป่าตะวันตก**

หากเราเป็นคนลาดยาว อุ่มผาง เราต้องเรียกร้องอยากมีเขื่อน อยากมีถนน แต่ในมุมมององค์กรอนุรักษ์ต้องชี้ให้เห็นว่าผืนป่าตะวันตกมีความอุดมสมบูรณ์ตั้งแต่จังหวัดกาญจนบุรี อุทัยธานี จนมาถึงจังหวัดตาก หากมีโครงการทำลายป่าแค่พื้นที่ละ 1 โครงการพัฒนารวมๆ กันอยู่ในป่าตะวันตก มันจะกลายเป็นภาพใหญ่ที่ป่าตะวันตกถูกทำลาย มูลนิธิสิปฯ ต้องเสนอข้อมูลผลกระทบในอีกด้านหนึ่ง เพื่อคานข้อมูลทางวิชาการ ต่างคนต่างทำหน้าที่

● **มีข้อเสนอกับการแก้ระบบรัฐ**

การที่มูลนิธิสิปฯ นำเสนอข้อมูลอีกด้านหนึ่ง

เราหวังว่าถ้าพอมีข้อมูลไปคานกัน จะเกิดทางเลือกในการพัฒนาอีก ไม่ทำลายป่า แต่ตอบสนองความเจริญแบบพอเพียง เพราะมันไม่มีช่องทางอื่นๆ เช่น ก่อนทำโครงการขนาดใหญ่อะไร ผมเรียกร้องว่าเอาคนที่เห็นต่างมาปรึกษาหารือกันหลายๆ ครั้งหลายๆ เดือน หลายๆ ปีเสียก่อนแล้วค่อยออกแบบ ไม่ใช่ออกแบบแล้วมามองผลกระทบ ซึ่งระบบของไทยมองข้ามจุดนี้ ไม่ฟังความเห็นชาวบ้าน และให้คนมีอำนาจมาตัดสิน

● **บรรยากาศเจอกับกลุ่มที่อยากได้เขื่อน**

ผมเจอกำนันโต (นายบุญชู พรหมารักษ์) มาเลี้ยงกาแฟผม บรรยากาศเป็นไปด้วยดี เขาก็ยิ้มแย้ม และเขาแลกเปลี่ยนข้อมูลว่า ในความคิดของเขาถ้ามีเขื่อนแล้วสัตว์ป่าจะได้กินน้ำตรงนี้อาจเป็นไปได้ หากเขื่อนออกแบบผิดและมีน้ำน้อยมันจะไม่ท่วม และมีพื้นที่ราบให้สัตว์ใช้ประโยชน์ สำหรับผมคิดว่าถ้าจะสร้างเขื่อนเสร็จ 8 ปี คงจะไม่เหลือสัตว์ป่าลงมากินน้ำ กว่าสัตว์จะกลับมาคงใช้เวลากว่า 20 ปีที่ป่าแมงกิ้งฟื้นตัวและมีสัตว์ป่ากระจายจากป่าห้วยขาแข้งมาที่นี่ เราคุยกันร่วม ชั่วโมง ก็ขอออกเดินทางต่อ

● **มีอะไรประทับใจในช่วง 3 วันนี้**

วันแรกที่เข้าไปไหว้ศาลเจ้าแม่เหว ในอุทยานแห่งชาติแมงกิ้ง เราเจอเจ้าหน้าที่พิทักษ์ป่าระดับปฏิบัติ เขาให้กำลังใจเรา และมีหนึ่งคนที่อยู่เบื้องหลังคอยช่วยเก็บข้อมูลความสมบูรณ์สัตว์ป่าที่แมงกิ้ง เขาบอกกับพวกเราให้ “อาจารย์ชนะ ไม่แพ้ะ” แต่นี่ก็เป็นกำลังใจเยอะแล้ว เพราะคนที่รักษาป่าของพวกเขาไม่สามารถเคลื่อนไหวอะไรได้มาก เขาก็หวังพึ่งเรา

“การเดินทางมีทั้งคนที่เห็นต่าง และคนที่สนับสนุนแนวทางการเดินเท้าอย่างสันติวิธี เราจะเจอทั้งคนที่ตะโกนใส่ว่าจะเอาเขื่อนแมงกิ้ง ถ้าน้ำท่วมเอ็นจีโอมาช่วยมั้ย เราไม่ตอบโต้อะไร ขณะเดียวกันเราเจอพี่น้อง ชาวบ้านที่นำน้ำดื่มอาหารมาให้ ชูนิ้วโป้งสนับสนุน เปิดกระจกรถมาให้เรา สู้ๆ แค่นี้พวกเราที่มีกำลังใจเดินทางต่อแล้วครับ”

● **อีก 10 วันที่เราเตรียมรับมือทั้งคนหนุนและค้าน**

ผมแค่ขอสิทธิในฐานะประชาชนไทยที่จะเดินผ่านบนถนน เราไม่มีรถขายเสียง ไม่มีการตอบโต้ใดๆ กับใคร เพราะไม่มีเป้าหมายชี้แจงให้แก่ชาวบ้าน แต่ผมชัดเจนว่า